

F.t.l. om det offentlige folkebiblioteker

de fleste tilfælde hos kommunalbestyrelsen, men hvis den tabende part påtager sig bekostning og besvær med at gå til domstolene, vandrer den varme kartoffel over til dem.

Til § 6

Administrationen er først og fremmest kommunal. Ud over primærkommunerne ønsker fremskridtspartiet ingen andre myndigheder indblandet end kulturministeriet (eller når dette aldeles overflødige og samfundsskadelige ministerium bliver nedlagt: undervisningsministeriet). Fremskridtspartiet afviser altså bureaukratiseringer i retning af, at skatteyderne – direkte eller indirekte – skal betale noget som helst til amtskommunal bibliotekskompetence, biblioteksdirektoratet, Bibliotekscentralen, bibliotekstilsyn, Danmarks Biblioteksforening, Bibliotekernes Oplysningskontor, Rigsbibliotekar-embede, biblioteksrådet, Nationalbibliografisk Råd, folkebiblioteksråd osv. Nogle af ulemperne ved dette kæmpe-edderkoppebenspind behandles i Folketingstidende 1977-78, forhandlingerne spalte 11577 ff (i et spørgsmål fra Poulsgaard (FP)).

Katalogiseringsreglerne må meget gerne tilnærme sig, hvad der grundfæster sig i udlandet, og bør også afpasses efter EDB-mulighederne.

Kulturministeriet kan bl.a. bistå kommunerne med rationaliseringer, bygnings- og indretnings-spørgsmål. Under den bibliotekstekniske bistand til kommunen vil også høre råd og vejledning med hensyn til, hvordan lokalhistorisk, herunder lokalbiografisk, materiale sikres, mens tid endnu er.

De videnskabelige biblioteker skal i langt højere grad, end tilfældet hidtil har været, inddrages i lånesamarbejdet.

Det er for eksempel urimeligt, at dyr udenlandsk faglitteratur findes både på de faglige biblioteker og på visse folkebiblioteker (centralbiblioteker), uden at der er egentligt udlånsbehov.

Men lånesamarbejdet skal også foregå mellem de forskellige kommuners biblioteker og de øvrige af landets biblioteker, jfr. bemærkningerne til § 2. Kulturministerens bemyndigelse indbefatter også adgang til at bestemme, om og i givet fald efter hvilke regler låneren skal betale ekstragebyr for bøger, der fremskaffes via lånesamarbejde mellem biblioteker.

Til § 7

Til overholdelse af, at de lånte bøger leveres rettidigt og ubeskadigede tilbage, kan biblioteket fastsætte regler om bøder og erstatningspligt, even-

tuelt kræve forhåndsdepositum, hvorhos biblioteket kan udelukke personer fra at låne, hvis det befrygtes, at de ikke rettidigt og korrekt vil opfylde deres tilbageleveringsforpligtelse. Problemerne omkring sløsede lånere belystes i folketings-spørgsmål nr. 1063 og kulturministerens svar herpå af 2. august 1982 (Folketingstidende 1981-82, 2. samling, forhandlingerne spalte 9781-9785). Ifølge dette må det antages, at henved 10 mill. bøger, plader og bånd måtte hjemkaldes i 1981. Da gennemsnitslåneren får 4 bøger og/eller plader med hjem, beregnes hjemkaldessagerne til knap 3 millioner. Kulturministeren anslår bruttoudgifterne til 12,8 mill. kr., men det virkelige beløb er nok ca. 50 pct. større. Nettoomkostningen (efter fradrag af indgåede bøde- og erstatningsbeløb) var antagelig godt 15 mill. kr.

For at kontrollere, hvor bøgerne er, må biblioteket føre kartotek vedrørende udlånte bøger. Der er ingen grund til at bevare dettes oplysninger, efter at bøgerne er kommet tilbage, men så længe materialet findes, må det være tilgængeligt for offentligheden. Fremskridtspartiet er altså helt uenig i den kritik, som socialist-hetzerne fremfører over for den retspraksis, der har dannet sig med udgangspunkt i 1976-kendelsen om, at politiet kunne kræve oplyst, hvilke kriminalromaner en bombemand havde lånt på Tårnby bibliotek. Når oplysninger foreligger, skal de som altovervejende hovedregel frit kunne bruges af alle interesserede.

Politiet skal man ikke diskriminere imod og stille dårligere end andre borgere.

En af de forargeligheder, som bringer biblioteksvæsenet i vanry, er griseriet med, at en eller anden drager hjem med 15, 20 eller 30 fornøjelsesbøger i sin Mercedes, eller hvilket befordringsmiddel den pågældende biblioteks-statistik-fordrejer anvender. Hvis skatteyderne fortsat skulle have betalt, var det derfor stærkt påkrævet, at der indførtes en regel om, at der for eksempel højst måtte lånes 4 bøger ad gangen. Når nærværende forslag ikke indeholder sådan regel, skyldes det gebyrbestemmelsen i § 8. Den frembyder langt bedre og mere selvvirkende garanti end en lånekvotaordning, som dels ville kræve kontrol over for den, der bare gik ud af døren med 4 bøger og så kom ind igen og lånte 4 andre osv., dels ville nødvendiggøre dispensationsordning for de tilfælde, hvor lån af mere end fire bøger ville være rimelig (for eksempel ved ferier, faglige arbejder, sygdom, tyn-de bøger osv.).

Til § 8